

בהעלתך

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

י"א, ויהי העם כמתאננים ...

העקר הוא האמת, כי בודאי אם יסתכל על האמת לאמתו, בודאי יחתר לה' יתברך עד שישוב באמת, כי אף-על-פי-כן מה יהיה בסופו, כי סוף כל סוף יהיה מכרח להתתקן על-ידי ענשים קשים ומרים אלפים שנים, רחמנא לצלן, הלא טוב לו שישוב מיד, כי באמת אין שום יאוש בעולם כלל, כמבאר אצלנו כמה פעמים.

כי כל הנפילות והיאושים של העולם הוא רק מחמת הרחוק מאמת שמטעה את עצמו לומר שאינו יכול עוד לשוב, כמו שכתוב: "לא יאמין שוב מני חשך", שאינו מאמין שאפשר לו עדין לשוב מני חשך וכל זה מחמת השקר, כי הוא מבקש לעצמו עלילה לפטר עצמו מעבודת ה' יתברך כמו שפרש רש"י על פסוק: "ויהי העם כמתאננים", מבקשים עלילה איך לפרש מן המקום, כי כל אדם בטבעו יש לו רע המונעו מעבודת ה' יתברך וצריך לסבל צער ויגיעות לשבר זה הרע, ועל-כן הוא מבקש בכל פעם לפרש עצמו מעבודת ה' יתברך מחמת הרע שבטבעו, אבל אף-על-פי-כן אוי לו מייצרו אוי לו מייצרו, כי אימת הדין עליו 'מה יעשה ליום פקדה' וכו'.

ועל-כן אין לו שום התנצלות לפרש מה יתברך רק על-ידי שרואה שמתחיל כמה פעמים להתקרב לה' יתברך ואינו יכול לעמד בשום נסיון קל אזי מוצא לעצמו

תרוץ לומר מה אעשה, באמת הייתי רוצה לשוב לה' יתברך, אבל מה אעשה כי יצרי מתגבר עלי בכל פעם ומה אועיל ומה אוחיל עוד כי כבר נתפסתי בגלות גדול עד שאי אפשר לשוב עוד, חס ושלום: אבל באמת כל זה הוא פתוי היצר הרע והסתת הבעל דבר מעצם הרע שבטבעו שרוצה לפטר עצמו ולפרש מה יתברך על-ידי דחיה וטעות זה. ובאמת הוא מטעה את עצמו, כי סוף כל סוף מה יהיה בסופו, כי 'אין חשך ואין צלמות להסתר שם כל פעלי און'. ובודאי יהיה מכרח לתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא ולא יותרו לו דבר אחד.

ואם האדם רק חכם מעט ראוי לו לבלי להניח להטעות את עצמו, כי באמת אין שום יאוש בעולם כלל ואיך שהוא צריך לו לחתור ולחפש ולבקש הצלה ומנוס מעמקי

השבת

רבי נחמן אמר

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

* כוכבי אור *

עש מעשה שספר רבנו ז"ל.

עש מעשה בעני אחד שהתפרנס עצמו מחפירת טיט למפר. פעם אחת חפר טיט, ומצא במקום שחפר אבן טוב שהיה שויו הון רב מאד, ולא ידע שויו. והלך לאמן שיאמיד אותה בשויו, וענה לו שאין בזה המדינה שיוכל לשלם שויו, וצריך לסע ללונדון לעיר המלוכה. אבל הוא היה עני ולא היה לו כסף לסע.

עש והלך ומכר כל אשר לו, והלך מבית לבית בשביל הנדבות, עד שהספיק לו לסע עד הים. ורצה לעלות על הספינה ולא היה לו מעות, והלך להקאפיטאן (רב החובל) והראה לו המרגליות. ולקח אותו תכף הקאפיטאן על הספינה בכבוד גדול ואמר לו: אתה בטוח גדול. ונתן לו חדר מיוחד ערשטע קלאס [מחלקה ראשונה] ובכל התענוגים כאחד מהגנידים הגדולים.

עש והחדר שלו היה לו חלון לתוך הים, והוא היה תמיד מתעלס ומשמח נפשו עם הדיממענט [היהלום], ובפרט בעת האכילה, שעל ידי השמחה והרחבת הלב טוב ורפואה שיתעכל המאכל בנקל. ופעם אחת ישב לאכל והדיממענט היה מזח על השלחן להתעלס בו וישן.

עש בינתיים בא המשרת ולקח המפה והפרורים ולא ידע מהדיממענט והשליך הכל לים. וכשהקיץ מהשנה והבין כל זה היה לו צער גדול, כמעט ...

(הדמסך מעבר לדף)

לעילוי נשמת

מעייני יעקב בן כנרת

סוהר בת כנרת

ת.נ.צ.ב.ה.

השאל תחתיות ומתחתיו ואם הוא רואה שאף-על-פי שהוא חותר ימים ושנים לה' יתברך ועדין לא שב מטעותו, אף-על-פי-כן יהיה עקשן גדול מאד ויתאחז בעבודתו יתברך בדרך עקשנות, כמו שכתב רבנו ז"ל, שצריכין להיות עקשן גדול בעבודת ה' יתברך ויתלה עיניו למרום תמיד שיוכה לשוב אליו יתברך או להנצל מעתה ממנה שהוא צריך להנצל כל אחד לפי בחינתו.

ראוי להאדם הבר דעת שיהיה מרצה, שאפלו אם לא יפעל בכל עבודתו וטרחו ויגיעו, רק שעל-ידי זה ינצל פעם אחת מאיזה עברה גמורה או הרהור או תאוה כל ימי חייו, דהינו שעל-ידי עבודתו ותפלתו והתבודדותו וכו' יזכה שבסוף ימיו יהיה לו נחטר ונפחת עברה אחת, הינו שעל-ידי עבודתו זכה שעבשו יש לו עברה אחת פחותה מחשבון עוונותיו מאשר היה לו אם לא היה חותר ומתפלל להנצל מהם גם זה היה כדאי לו.

כי סוף כל סוף לא נשאר לאדם מכל עמלו ויגיעו מה שעמל וטרח בעולם הזה כי אם מה שזכה לפעמים להנצל מרע ועברות ולחטט לפעמים איזה מצוות, ואי אפשר להאריך בענין זה כי אלפים ורבבות ריעות לא יספיקו לבאר עד היכן האדם צריך להתחזק תמיד בהשתוקקות לה' יתברך ולא יניח את הרצון לעולם, כי כל אחד ואחד יש לו מניעות ובלבולים אחרים בכל יום ויום בלי שעור.

הכלל, שעקר הוא האמת, כי אמת הוא אחד ומי שאינו רוצה להטעות את עצמו ומסתכל על האמת שלא יאבד עולמו הנצחי, בודאי ישוב אל ה' מכל מקום שהוא, כי אמת ה' לעולם. והבן היטב דברינו ויערבו לך לעד ולעולמי עולמים. (הלכות שלוחין - הלכה ג')

סיפור השבוע

* המשך הסיפור *

... היה לו צער גדול, כמעט שיצא מהדעת ומה יעשה, והקפיטאן הוא גולן שיהרג אותו בעד מחיר נסיעת הספינה. על כן עשה את עצמו שמח פאלו לא ידע.

ודרך הקפיטאן היה בכל יום לדרך אתו איזה שעות, וכן בא ביום הזה והוא עשה את עצמו שמח עד שלא הפיר בו שום שנוי, ואמר לו הקפיטאן, הלא אני יודע שאתה חכם וישר לב, ואני רוצה לקנות תבואה הרבה למכור בלונדון, ואוכל להרויח הרבה ואני ירא שלא יאמרו שאני גונב מאוצר המלך, על כן יהיה הקנין על שמך, ואני אשלם לך במיטב, והיטב בעיניו ועשו כן.

והתקף כשבאו ללונדון, מת הקפיטאן ונשאר הכל אצל זה האיש, והיה כפל כפלים מהשוויון של הדימננט.

וסיים רבנו ז"ל שהדימננט לא היה שלו, והא ראיה שנאבד ממנו, והתבואה היה שלו, והיא ראיה שנשאר אצלו.

און וואס ער איז געקומען צו זיין זאך איז נאר וויל ער האט זיך דער האלטין [וכל מה שהגיע לענינו, הוא רק כי החזיק מעמד] וכו'.

לראות באב"י הנחל

= מנהגים (חלק ג') =

... ספר, שבדורות הקודמים היו נוהגים לקנות לכל המשפחה בגדים חדשים לכל חג, וספר שהגברים היו עושים חליפות חדשות בכל חג.

אחד מהחברים אמר בפני ר' ישראל את נסח התפלה מהרב מברדיטשוב וצ"ל שאומרים לפני ההבדלה, ור' ישראל אמר לו, שאם רוצים להגיד תפלה זאת, לא מוכירים בנסח "ולהאמין בייג עקרים".

בשר' ישראל ספר, שר' ישראל קרדונר היה נוהג לחלץ נעליו בקבר הרשב"י מפאת קדשת המקום, שאלו אותו, האם אנחנו צריכים לקיים כך? ור' ישראל השיב, שלנעל נעלים של גמי (לא של עור), זה נחשב ללכת יחף.

אחד בא להתברך ממנו, והוכיח אותו ר' ישראל שאין דרכנו לגדל השער בלכך. ופעם בקש לחתך לו את השער הכי קצר שאפשר.

= מקוה (חלק א') =

דבר עם אחד ממעלת המקוה ואמר לו שטבילה אחת מספיק, והיה נראה שמרמו לו שרק עם טבילה אחת כבר מקבלים התקונים הנוראים הנעשים על ידי המקוה. ופעם רצה לזרו משמשו ואמר לו שטביל רק כמה טבילות.

אחד אמר לר' ישראל שהוא צריך ללכת למקוה שהיה ברחוק מקום מהם לפחות עשרים דקות הליכה, ור' ישראל שאל כמה זמן יקח לו, והשמש השיב שעה אחת. אמר לו ר' ישראל: "לא יותר". והיה נראה שרוצה שילמד להזכרו גם בדברים שבקדשה, כי צריך מאד להזהר לשמר על הזמן.

אתים יקרים

נא לא לשכוח
לתרום לעלון שלכם,
לתת לו להמשיך ולהגדיל
כבוד רבי נחמן בעולם
(ג' תק"ז)

בכל מכשיר "קהילות"
תחת השם
השבת של רבי נחמן מברסלב
או בדואר, חשבון 89.2255.7

תעלמות לבבי, וכמה אלפים מניעות ועבובים שיש לי על זה מכמה צדדים, עד אשר איני יודע לשית עצות בנפשי על זה כלל.

עשה עמי בחסדך אבי שבשמים, ואל תגמלני כמפעלי, חנני חנני במתנת חנם וקדשני בקדשתך העליונה בנדבת חסד, וזכני מהרה לשבר תאות אכילה באמת כרצונך הטוב, ומעט אכילתי יהיה בקדשה ובטהרה גדולה לשמך הגדול לבד באמת לאמתו, בלי שום תאות הגוף כלל.

ואזכה בכח אכילתי בקדשה גדולה להודות ולהלל ולשבח לשמך הגדול והקדוש תמיד ולדבר דברי אמת תמיד, ולפאר ליוצרי על שם כבוד מלכותו, עד שאזכה על-ידי דבורי באמת בקדשה גדולה להיות בכלל הצדיקים אמתיים אנשי מופת, הבוראים שמים חדשים וארץ חדשה בדבוריהם האמתיים, ועושים מופתים גדולים אמתיים בשמים ובארץ.

ואזכה גם כן בכחך הגדול לעשות מופתים אמתיים בעולם, לגלות ולפרסם אלקותך ואדנותך וממשלתך וגדלך ותפארתך לכל באי עולם, וידעו כלם כי אתה לבד מנהיג עולמך ברצונך הטוב, ויכירו עצם אהבתך את עמך ישראל אשר נתת להם כח לבטל ולשנות הטבע בתפלתם ולעשות מופתים גדולים בעולם. רבונו של עולם, ששחתי אליך כפי" עשה עמי מה שתרצה ברחמיך, באפן שתזכני לילך בחקיך ולשמר משפטך ולהיות ברצונך הטוב תמיד מעתה ועד עולם: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה מ"ז)

מי שהוא משקע בתאות אכילה, ביודע שהוא רחוק מאמת וביודע שדינים שורים עליו, גם זה סימן על דלות, גם יבוא לידי ביונות ובושות (ל"מ, סעיף מ"ז).

מי שהוא משבר תאות אכילה, הקדוש-ברוך הוא עושה על-ידו מופתים (שם).

אבינו מלכנו אדירנו בוראנו גואלנו יוצרנו קדושנו קדוש יעקב רוענו רועה ישראל, עורנו והושיענו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, שנובה לבטל ולשבר תאות אכילה מאתנו לגמרי, ונסתפק במעט לאכל מעט כדי חיוני בצמצום ובדקדוק גדול ולשבע ממנו, ותסיר ותגרש ותבטל הרעבון מקרבנו. ותעורנו להחיות עצמנו ולהשביע נפשנו באכילה מעטת, ואזכה לדקדק באכילתי מזוית ועד כביצה, ומעט אכילתי יהיה בקדשה ובטהרה גדולה באמת כרצונך הטוב. ותזכני שאמשיך מוונותי ופניסתי וכל השפעות טובות מארץ ישראל, שהוא ארץ הקדושה ארץ החיים, ששם שרש כל ההשפעות וכל הברכות:

... אבינו אב הרחמן "ה' אלקים אמת, אלקים חיים ומלך עולם" מלא משאלותינו ברחמים, וזכנו מהרה לשבר תאות אכילה מקרבנו, כי לפניך נגלה הכל ואתה יודע

